

LITERAȚI

Ben Miller

Băiatul care
a făcut
lumea să
Dispară

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

Cu ilustrații de
Daniela Jaglenka Terrazzini

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

*Lui Stephen Hawking, care ne-a învățat pe toți câte ceva
despre găurile negre.*

Prolog

Poveștile sunt adesea despre un om bun care face un Lucru Rău și nici cea de față nu face excepție.

Eroul din povestea *noastră* este Harrison și chiar e „erou“, știi bine ce spun. Înainte de a începe, vreau să clarific un lucru: Harrison avea un suflet mare.

Îi păsa de pădurile tropicale, de multe ori îi aducea mamei micul dejun la pat și întotdeauna

își împărțea jucăriile cu surioara lui, Lana (chiar dacă adesea ea le strica, le pierdea sau le arunca în vasul de toaletă și trăgea apa după ele). Harrison se purta frumos și cu ceilalți copii de la școală, chiar și cu Hector Broom, care îl cam hărțuia și care odată l-a îmbrâncit intenționat, spunându-i apoi învățătoarei, Miss Balogun, că a fost un accident.

Harrison era onest. Dacă spărgea o vază — de exemplu, doborând-o accidental de pe raft în timp ce se prefăcea că este Bear Grylls —, își recunoștea vina. Nu fura din magazine, nu trișa la Monopoly și nici nu intra pe furiș la circ, fără să plătească. Gusta de trei ori din fiecare mâncare nouă fără să se plângă, întotdeauna ținea de mână un adult când traversa strada și uneori chiar își aranja frumos hainele seara, în loc să le arunce pe jos.

Uneori.

Și-atunci, parcă vă și aud întrebând, dacă Harrison era atât de cuminte, ce Lucru Rău putea el să facă?

Ei bine, pe cât de bun, onest, cuminte și inimos era, Harrison avea un MARE defect. Nu putea să-și controleze furia.

De cele mai multe ori se comporta foarte frumos. Dar câteodată ceva îl supăra foarte tare. Și atunci... ei bine, atunci Exploda.

— *Eeeurrgghhh!* mârâia Harrison plin de frustrare.

Lăsa capul în jos ca un taur care se pregătește să atace. Se înroșea la față, se încrunta, îngusta ochii și încleșta maxilarul atât de tare, încât mare minune că nu-și rupea vreun dinte.

— Cod roșu! striga tatăl, folosind porecla pe care el și mama lui Harrison o dăduseră stărilor lui de furie.

— NU MAI SPUNE AȘA! zbiera Harrison.

— Da, e clar Cod Roșu, spunea și mama lui Harrison, mutând la loc sigur obiectele care se spărgeau ușor.

— AAAAAARRRGGGHHHHH! urla Harrison. NU SUPORT SĂ SPUI AȘA!

Din acel moment, nimeni nu mai putea să-l potolească pe Harrison, îl lăsau să urle până obosea.

— EEUUURRGHHH! țipa în timp ce se trântea pe jos, dând din picioare și învârtindu-se în cerc, de-ai fi zis că făcea breakdance.

— DE CENUM-ASCULTĂ NIMENI?! striga în gura mare în timp ce fugea în tufăriș, lovind furios cu pumnii în tufe.

— VREAU ALTĂ FAMILIE! zbiera în timp ce trântea ușa camerei și o baricada cu toate jucăriile.

Acum, de obicei Harrison făcea crize de furie nu pentru că era foarte supărat, ci pentru că ceva îl neliniștea, lucru pe care, de cele mai multe ori, adulții din jur — părinții sau profesorii lui — îl înțelegeau. Așteptau să-i treacă crizele, apoi încercau să afle ce anume îl neliniștea, astfel încât să-l poată ajuta să rezolve problema. Pe urmă totul revenea la normal.

În povestea ce urmează, lucrurile nu se mai întâmplă așa. Totul începe la o petrecere de aniversare și... dar mai bine să vă povestesc cum a fost. Așezați-vă comod, pentru că urmează o călătorie plină de surprize care, după cum veți vedea, i-a schimbat viața lui Harrison pentru totdeauna.

Capitolul 1

De câteva săptămâni, Harrison își făcea griji pentru aniversarea lui Hector Broom.

Acesta se număra printre copiii pe care Harrison nu-i plăcea deloc. Era unul dintre cei mai voinici elevi din clasa lui Harrison și întotdeauna se lua de el. De exemplu, dacă Harrison inventa un joc în curtea școlii, Hector cerea să se alăture, apoi schimba regulile astfel încât Harrison să nu mai poată juca. Sau, dacă

jucau fotbal, îi puneă piedică lui Harrison ori îl împingea când avea mingea la picior.

Însă de departe cel mai îngrozitor lucru era banda elastică a lui Hector.

Era arma perfectă: rapid de folosit și ușor de ascuns. Când te așteptai mai puțin, simțai pișcătura usturătoare a elasticului pe braț, pe gât sau pe picior, iar în clipa următoare te tăvăleai de durere.

Numai *gândul* că trebuia să meargă la petrecerea lui Hector îl făcea pe Harrison să fie tensionat la maximum. Dar venea toată clasa și Harrison nu voia să rămână pe dinafară, când toți vorbeau despre petrecerea de luni. Nu avea de ales.

Singurul lucru care făcea cât de cât suportabil mersul la ziua de naștere a lui Hector era tema petrecerii: spațiul cosmic. Pentru că Harrison era *pasionat* de tot ce avea legătură cu

stelele și planetele. În plus, Hector se lăudase toată săptămâna că părinții lui invitaseră un astronaut adevărat care să-i distreze. Numele astronautului era Shelley. Shelley stătea la bunica ei, doamna cu acadeaua¹ de la școală, la care venise într-o vizită specială, așa că soții Broom se grăbiseră s-o invite la petrecerea prețiosului lor fiu.

Harrison abia aștepta s-o cunoască. La urma urmei, ea fusese în spațiu!

Petrecerea a început destul de bine. Sala era împodobită cu decorațiuni cu tematică spațială, iar părinții lui Hector comandaseră un tort uriaș, care avea în vârf o navă spațială

¹ În Marea Britanie, agent de circulație voluntar, staționat pe drumurile foarte circulat din apropierea școlilor, care oprește mașinile pentru a-i ajuta pe pietoni să traverseze. Are în dotare o paletă pe care scrie STOP și care seamănă cu o acadea, de aici și denumirea *lollipop lady/man*, doamna/domnul cu acadeaua (n.tr.).

argintie ce ateriza pe o planetă roșie, lângă un extraterestru verde, cu patru ochi.

Toți veniseră costumați. Harrison era cosmonaut, Persephone Brinkwater era extraterestru, Charlie Nwosu venise costumat în stea căzătoare, Marcus Down, în rachetă spațială și Carl Ng era un inginer de la Centrul de Control al Misiunilor Spațiale. Katie Broad era înger, dar nimeni n-a comentat, chiar dacă nu prea vezi îngeri în spațiu.

Cum era de așteptat, Hector Broom a ales să se costumeze în Soare, pentru că voia să treacă drept cel mai important din sistemul nostru solar.

Odată sosiți oaspeții, părinții lui Hector i-au poftit pe toți copiii în centrul sălii și curând toți stăteau așezați pe niște pernuțe pe podea, așteptând nerăbdători marele eveniment.

Harrison simțea cum îi crește inima de bucurie pe măsură ce se apropia momentul în care va cunoaște un astronaut adevărat.

Deodată, o voce amenințătoare îi șopti la ureche:

— Stai să plece părinții mei și să vezi ce-ți fac.

Când se întoarse, Harrison îl văzu pe Hector Broom întinzând temuta bandă elastică, cu o sclipire rea în priviri.

— Și când începem jocurile, să ai grijă!

Harrison înghiți în sec. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acasă.

Luminile scăzură în intensitate și o voce puternică anunță:

— Începe numărătoarea inversă până la lansare.

zece . . . nouă . . . opt . . .

Toți copiii începură să numere.

șapte . . . șase . . . cinci . . .

Mama și tatăl lui Hector se retraseră spre ușă. Harrison simți că i se tensionează toți mușchii. După ce vor pleca, cine îl va mai apăra de Hector?

patru . . . trei . . . doi . . . unu . . .

— Aprindere! DECOLARE! strigă o femeie care apăru brusc pe ușa bucătăriei.

Avea părul roz-aprins și purta un costum extrem de strălucitor, exact ca astronauții de pe Stația Spațială Internațională. În ciuda

stării lui tensionate, Harrison era foarte impresionat.

— Bună ziua, copii! Eu sunt Shelley și o să ne distrăm grozav împreună! Acum, cine vrea să vină în spațiu cu mine? întrebă ea, uitându-se în jur.

— Eu, eu, eu! strigară toți.

Părinții lui Hector se priviră zâmbind și închiseră ușa. Cum dispărură ei, Hector îi aruncă lui Harrison un zâmbet amenințător.

— Eu nu! se zborși Harrison.

— Poftim? întrebă Shelley, uitându-se mirată la Harrison.

— Eu vreau acasă! strigă Harrison, în care creștea spaima că va fi plesnit de elasticul lui Hector.

— Dar, Harrison, spuse Marcus Down, tu ești pasionat de cosmos.

— Ba nu, nu sunt! țipă Harrison. Este plictisitor!

Bineînțeles că nu vorbea serios, era doar speriat de Hector. Dar Shelley nu știa asta.

— În cosmos *nu* este plictisitor, răspunse ea răspicat, încruntându-se. De fapt, tu habar n-ai ce norocos ești. Ce mi-ar fi plăcut să merg la o astfel de petrecere când eram mică...

Îi întoarse spatele lui Harrison și se adresă celorlalți:

— În regulă, copii. Întindeți-vă pe jos și închideți ochii.

Toți făcură cum li se ceruse; la fel și Harrison, care încerca să-și ignore temerile.

Cu ochii închiși, o auzea pe Shelley trăgând draperiile și stingând luminile. Se auzi un clic, urmat de un bâzâit...

— Deschideți ochii! le spuse Shelley.